

ХРОНИКА ФЕСТИВАЛА

Број 6

Недеља, 17. март 2019.

ПОКРОВИТЕЉ
ФЕСТИВАЛА

ГРАД НИШ

Вечерас

ДРАМСКИ ТЕАТАР СКОПЉЕ, Скопље, Северна Македонија

ФЕСТЕН

ПРВИ ДАН ТРИБИНЕ „ТЕАТРИ БАЛКАНА-САРАДЊА НА РАСКРШЋУ“

ПРОМИШЉАЊЕ ПОЗОРИШНИХ СТВАРАЛАЦА О БАЛКАНУ

У New city хотелу одржан је први дан велике трибине позоришног фестивала „Театар на раскршћу“ под називом „Театри Балкана Сарадња на раскршћу“ на којој су учествовали најзначајнији позоришни ствараоци, театролози и позоришни критичари из земље и региона. Чула су се различита конструктивна мишљења и ставови учесника и указано је на могуће конкретне тачке сарадње театара са широког балканског културног простора. Тема првог дана трибине биле су полазне основе - стање на терену, код нас и у свету.

Председник Савета овогодишњег фестивала и модератор трибине Небојша Брадић истакао је да се Балкан у свету, па и у околним земљама, доживљава као фактор проблема, а не фактор

Уметнички директор и селектор Битефа Иван Меденица нагласио је да је неопходно да се проблематизује култура балканског региона не само избором представа већ и

имају поједине моћне позоришне средине, као што је Бугарска, требало да имају неку врсту утицаја на ех у простор који такође водимо као балкански. - Са друге стране и многи румунски фестивали представљају велику провокацију за наше и та размена представа би била значајна за одређени продор театара на простор западне Европе, казао је Хубач и додао да се нада да ће позоришна атмосфера коју нуди нишки фестивал постати нека врста катализатора за остварење контаката у правом смеру.

Организатори фестивала су поновили да је циљ велике дводневне трибине допринос плоднијој сарадњи и интензивирању контаката театара и стваралаца који свако раскршће препознају као изазов, као и допринос бољем профилисању фестивала у региону.

М.Николић

На отварању трибине директор нишког Народног позоришта Спасоје Ж.Миловановић истакао је да је први фестивал „Театар на раскршћу“ показао своје утемељење и да је дошао тренутак за размену театарских искустава.

- Театар на раскршћу је направио први корак и верујемо да смо постали квалитетно место размене различитих позоришних постика и мишљења, истакао је директор Миловановић.

решења, тако да он и данас представља велики изазов.

- Чини ми се да су и ова трибина и цео фестивал добра прилика да се говори о различитостима и о комплементарностима култура на Балкану, као и о могућем дијалогу. Дијалог између стваралаца може да дорпинесе приближавању земаља. Културом се отварају врата јер она не служи дневној политици ни неким тренутним решењима, рекао је Брадић.

пратећим програмима и трибинама. Да ми видимо шта заправо значи балканска култура, да ли она постоји и да ли на њу исто гледају ствараоци из различитих земаља, казао је Меденица.

- Платформа коју нуди нишки фестивал „Театар на раскршћу“ требало би да постане платформа за једно шире културолошко промишљање о идеји Балкана, додаје Меденица.

Драмски писац и драматург Жељко Хубач каже да би театарска искуства која

ОКРУГЛИ СТО КРИТИКЕ

Инверзија публике и актера у представи „Вишњик“

Професор др Јелена Нежић сматара да Бугарска има једну од најбољих школа глуме на Балкану и да су, баш зато, глумци у представи „Вишњик“ могли играти против себе. Сигурна сам да волите да играте Чехова, нема тог глумца који не жели да игра Чехова, али више бисте уживали да сте играли с чеховљевске, а не античеховљевске позиције. Режијерски театар, који је обележио неколико декада прошлог века, још увек има поборнике. Режијери лидери, носиоци режијерског театра, себе стављају на прво место и све друго, глумца, сцену, публику, употребиће само у корист свог концепта. Уморили смо се гледајући концепт уместо представе. Одувек сам мислила, а дуго се бавим позориштем, да је позориште простор глумца и да је важно видети глумачку аутентичну игру. Ако неко жели концепт нека сам напише представу, нека не злоупотреби позоришне светиње као што је Чехов.

Професор др Ненад Новаковић, познавајући рад редитеља Василија Сењина, очекивао је другачијег Чехова, а добио сам, каже, нешто што нисам најбоље разумео. Дозволите да не морам све да разумем иако се бавим позориштем. Представа се уклопила у назив фестивала. Позориште јесте на

најбоље што су умели. Мени, међутим, не одговара овако изведен Чехов

Александра Гловацки рекла је да су се у представи до те мере трудили разбити реализам, а онда инсистирали на ситно реалистичким детаљима да од тога боли глава. Није довољно обрнути

визуелно мора да буде оваплоћен на овај или онај начин. Инверзијом публике и актера мења се темељно и приступ у инсценијацији. На овај начин се смањује количина илузија која одликује класични театар и уступа место деилузији. Волео бих Вишњика с више илузија, са више

гледалиште и сцену, што је редитељ урадио у овој представи, па поставити питање позоришта. Представа се не може решавати тако што ће нам се нацртати шта значи шта, посебно не

осећајности зато што се овде отварају она најважнија питања људског битисања и поставља питање да ли ће бити боље.

Игор Бурић је, каже, гледајући представу Драмско-луткарског позоришта „Иван Радоев“ из Плевена уживао и осећао колико воли позориште. Толико пута и физички губећи дом налазио га је у позоришту. Наивно и детињасто, можда, делује представа и моје мишљење о њој, али волим Чехова, волим радост игре, волим што су у овом комаду били луцидни да га прикажу у маниру апсурдне комедије. Конзул Бугарске у Нишу Едвин Сугаров учествовао је у раду округлог стола критике. Поздравно је организаторе и учеснике фестивала „Театар на раскршћу“ за који каже да је почео веома снажно и изразио наду да ће постати традиција. Честитке је упутио и глумцима јер је, по његовом мишљењу, ово једна веома успела представа.

раскршћу, питање је куда иде позориште и шта желимо од позоришта. Глумцима је сцена била другачија него она на којој играју, очигледно мала и сударали су се на сцени, али су урадили представу

Чехов. Ликови су нерешени, произвољни и мени је жао глумаца.

Професор др Миливоје Млађеновић, такође, није очекивао овакав приступ редитеља. Кад је у питању „Вишњик“

Б. Мијалковић

РЕЧ КРИТИКЕ

РЕЧ КРИТИКЕ

ВИШЊИК

**Антон Павлович Чехов, режија Василиј Сењин
Драмско-луткарско позориште „Иван Радоев“, Плевен, Бугарска**

Сударње у публици

Изнад љубави. Ваљда је то та дијагноза Доктора који је изгубио своје пацијенте, болест у којој све ствари губе обресе, разговори постају бесмислени, осећања лажна. Живот пролази.

У представи из Бугарске чувени Чеховљев вишњик је позориште, инверзијом игре у публици, а публике на сцени, директно приказано као имање

ликова из истоимене драме. Детињасто наивно приказују се и остали битни моменти, разбацују по сцени, добацују и гађају свим и свачим из богатог арсенала комике апсурда. Глумци мртви озбиљни. Шире радост док се „сударају по сцени“, како неко рече синоћ.

Нема сумње да се представом покушава из природе човека као хомо луденса, бића игре, још једном осветлити тајна Чеховљеве дуговечне актуелности.

Али, истина јесте тајна, копрена, неоткривеност (aletheia), мислили су грчки филозофи. Без ње, као и без љубави, није могуће успоставити свет реалности. Зато на крају остају завесе, сенке...

Плакати. Можда. Бити слободан и срећан. Сасвим извесно - не. Добро се забављати?

**Игор Бурић
„Дневник“, Нови Сад**

Изгубљени у свемиру

Једном је Антон Павлович Чехов написао неку од својих драма, предао ју театру у Москви да би могле да почну пробе његовог комада и отишао на одмор на Крим. Након три дана стигао је у његов хотел телеграм у којему је писало: Враћајте се хитно у Москву, јер редатељ има идеје! Такав Чеховљев „Вишњик“ у којем „редатељ има идеје“ био нам је синоћ приказан на првом фестивалу Театра на раскршћу у Нишу. Све је било криво и испретурано у овој представи; егзалтирана и претјерана глума, костими сакупљени са колца и конопца, музика од Шостаковича до рефрена из филмова „Амаркорд“ и „Кум“, сценографија у којој публика сједи на сцени и гледа глумце како трче и машу рукама испред празног гледалишта, дим у пустој дворани који глуми долазак воза - страшно. Зашто побогу, аман заман, тако? Била је то представа изгубљених у

свемиру која је трајала дугих два сата и четрдесет минута, али као да је трајала осам милиона свјетлосних година, а публика није знала да ли је то сада крај и позоришта и њихових живота. Најгоре од свега, шта год да је желио редатељ Василиј Сењин, јест што смо присуствовали паради аматерске глуме са којом тешко да се могло добацити и до најједноставнијег читања славног руског писца. Заправо, можда би спасило ову представу то да је била изведена као радио-драма, хвалећи се при том како је то богзна какав концепт, али, то обично читање, умјесто ломатања и преглумљивања на сцени, сигурно би спасило и „Вишњик“ и Чехова да се ничим крив не преврће у гробу. Наравно, сада се поставља питање зашто је оваква представа уопће дошла у Ниш? Будимо увиђавни: сваки смртан човек и сваки позоришни фестивал има право на један свој ужасан дан.

Бојан Муњин, Трећи програм Радио Заграда

НА СЕЛЕКТОРОВУ ГЛАВУ

Не знам за представу коју су упропастили глумци, али сам зато видела небројено много оних које су усмртили редитељи. Чак не ни писци, јер нема тог текста у којем добар редитељ неће бити у стању да пронађе бар једну вредност, на којој ће онда подићи представу. Наравно, има слабијих глумаца. Њима се не дају улоге Хамлета, Лејди Макбет или Рањевске, па је и то до редитеља. А кад се слаба представа нађе на фестивалу, онда је све то само до селектора. Синоћ смо, после тужног бугарског "Вишњика", били стављени у садистичку позицију; пред стрељачки строј умножених критичара постављени су узбуђени глумци једног драмско-луткарског позоришта, уверени да су учесници превратничког уметничког чина; чина који је препознат и у иностранству, јер ево их на међународном фестивалу. И сад им треба

сасути у лице да их је неко преварио, па то поткрепити примедбама које првенствено спадају редитељу и драматургу. Јер, то што је публика стављена на сцену, а сцена у гледалиште и на балкон, то је сасвим у реду; али није у реду што то техничко решење које је некаква метафора о смрти позоришта (?), није спроведено ни у једном другом сегменту представе почевши од игре која остаје у строгим реалистичким оквирима, чак и када се ликови веру на балкон уз помоћ морнарских лестви, а са балкона Фирс проговара кроз некаквог зеленог, плишаног пса. И не бих се даље иживљавала над лешом. Драги Спасоје, убудуће би требало без компромиса те врсте, уколико се жели добро Фестивалу. Нека је један дан мање, нека је без Бугара иако је балкански, само без представа које долазе зато што их је неко оданде финансијски омогућио.

Александра Гловацки, Други програм Радио Београда

НЕУБЕДЉИВА МЕТАФОРИЧНОСТ

Ни експресије, ни емоција није било у *Вишњику* Позоришта из Плевена. А требало би да је има у драмској повести о невеселој будућности осиротеле породице, будућности која је већ почела одлуком да се прода вишњик који више не рађа као некад, али чува своју нежну лепоту, а лепота ће у будућности прогнати купци коју могу да купе све.

Експресивност и емоционалност у глумачкој игри потиснута је редитељским решењем да се публика, у првом делу представе, постави на сцену, а глумци да играју на просценијуму, платном прекривеном гледалишту и балкон нишког позоришта. У другом делу публика је на истом месту, али им се глумци приближавају, док је иза њихових леђа спуштена завеса, неке сцене се одигравају и у тексобном застакљеном простору, на инспекцијентску или светлосног мајстора налик кабину, која би требало да представља простор кухиње или оставе у којој публика види поређан низ тегли са прерађевинама од вишања, једину тековину некад плодног вишњика.

Овај опис визуелног аспекта представе јесте подужи, али је нужан, како бисмо илустровали редитељску намеру да вишњик претвори у метафору позоришта и његове судбине

УБИ НАС ПРЕЈАКА МЕТАФОРА

Велика очекивања. А.П.Чехов, „Вишњик“, текст кога смо се нагледали у разним извођењима и варијантима, познати руски редитељ Василиј Сењин и глумци из цијењене глумачке школе из Бугарске били су веома добра препорука за велика очекивања.

Сењин је гледаоце ставио на сцену, радњу смјестио у позориште и 12 глумаца у скученом, новом простору позоришта у Нишу, без комплетне сценографије, реквизите и декора је учинило све да покажу колико могу и како да изнесу тако постављеног Чехова. Нису нас одушевили, не глумом, јер су изгарали на сцени, већ је представа слабо функционисала са публиком, чак на моменте се у потпуности изгубила и исчашила да се морало хватати гдје се и зашто нешто на сцени одиграва.

Редитељ је имао замисао да кроз метафору, читаву причу из „Вишњика“ смјести у позориште, гдје је емотивно, доживљајно и кроз вриједносни суд засад вишања позориште за које се боре двије јасно дефинисане интересне групације: традиционална и комерцијална.Поставља се питање судбине позоришта и у ком правцу ће се кретати уметнички, власнички, организационо,... Стална дилема. Ова представа нам нуди два свијета: традиционално

данас у Бугарској. Та нам се метафоричност, вероватно иницирана запаженом Чеховљевом тежњом да у својим драмама досегне тоталитет човекове околине који ће бити адекватна тоталитету живота који се у драми представља, па му се учинило да судбину позоришта представи као судбину вишњика, чини подоста натегнутом и неуверљивом, јер се веза између појма и предмета који је означава јако тешко да успоставити. Све редитељске концепције или читања, углавном, имају утемељење у мотивацији, или у местима недоређености датим у драмском тексту и на основу њихове ефектности мери се, углавном, уметничка успелост представе. У намери руског редитеља Василија Сењина та је мотивација неуспешна.

У овако истумбаном концепту, редитељском више збуњујућем него инвентивном поступку, којим се мера илузивног, истинитог и природног приказивања утишава, логично је да и глумачка игра изграђена тако да у потпуности пориче идентификацију, уверљивост и доличност. А тиме се поништава ефекат који би представа требало да постигне. *Вишњик* је драма наглашене осећајности, у којој нема ерупције великих страсти које потресају човечанство, али у животима ликова *Вишњика* сигурно постоје бљештави емотивни ватромети који синоћ нису приређени.

Проф.др Миливоје Млађеновић, Сомбор

позориште са свим његовим манама и несхваћеностима и ново долазеће гдје је само количина убраног и проданог плода резултата свега. То је позориште без емоција, без традиције, обезчовјечено срачунато само на бројање новчаница.

Метафоре из „Вишњика“ у замисли веома добро разумљиве, али у реализацији представе препететичне, недовољно дорађене и у простору гдје су игране не довољно схваћене. Сви ми постављамо себи дилеме:куда иде савремени тетар, коме је потребан, да ли је на продају као вишњик и ко су ти купци нашег позоришта? Таква питања постављамо и за традиционалну књигу и она и позориште, као најзначајнији продукти историје цивилизације, не само у култури, миленијима опстају и радују нас сваки пут изнова. Да ли ће нас нека нова књига неко позориште из ове представе када се уновчи на превару, бити на радост публике и оних који раде у њему?!

Красимира Кузманова играјући Раневску, Адријан Филипов Гајева и Асен Данков као Лопахин су свој глумачки задатак урадили професионално, као и остали дио глумачке екипе, који су најбољи дио овог комада, али нису до краја увјерили нас да кроз Чеховљев „Вишњик“, који је препун метафора, могу метафором на метафору да нам дају позоришну причу којој би се чешће враћали.

**Проф.др Ненад Новаковић,
Бања Лука**

ПОЗОРИШНИ ДНЕВНИК

Драгана Бошковић

Док смо синоћ жалили што су Рањевској продали вишњик, и асоцирали на све вишњике, које су нам продали, заједно са нашим животом, у РТС су се „догађао народ“, па су упали и специјалци...

Четрдесет година сам, драги дневнице, тамо провела, у Драмском програму, окружена колегама са студија и истомишљеницима, без „грке речи“... Сетила сам се узбуђења касних ноћи, када смо, право са БИТЕфа, трчали у Хронику, у монтажу, осећали се као да смо заиста свет... Априлске ноћи 1999., трчали смо у РТС, јер је бомба, убила шеснаест људи, који су били на послу. Долазимо у Абердареву, наш уредник, Бранко Митић, плаче и каже, Ксенија Банковић нам је погинула... Све се дими, катаклизма, кажу да има живих под рушевинама...

И демонстранти, и специјалци, упали су синоћ у зграду РТС из Абердареве, гроз улаз здања, које је, некад, Краљица Марија сазидала за „посрнуле девојке“, који је бомба уништила 1999... Каква симболика!?... Упадајући у РТС са те стране, гледали су рушевину, која још увек тамо стоји, и, кажу, стајаће заувек. Неки причају да је неактивирана бомба још у темељима, па не сме да се дира. Нико овде никад ништа неће научити из сопствене несреће! Ужасан је тај „дежави“.

А на Трибини „Театар Балкана Сарадња на раскршћу“, свима је било ограничено време излагања (ако је, није ни било потребно више за крајње произвољна „прикљученија“), само је проф др Иван Меденица имао на располагању неограничен термин (искористио је 45 минута, навика, ваљда) и, одлично се проводећи, поделио са нама занимљиву причу о светским фестивалима и њиховој међусобној сарадњи. Као модел за балканске фестивале, претпостављам, о којима нисмо сазнали ништа, времена више није било, звонило за одмор! Предложих да заузме и други час, да чујемо, можда,

нешто о теми због које нас позваше, напојише(кафом) и нахранише... Што људи мисле да је свима забаван њихов перформанс, уместо да кажу оно што стварно знају, а има неке користи од тога? Какогод, у ветар оде прича, у којој ниси ти главни јунак!

А после, тако „обавештене“, препустише нас, ни криве, ни дужне, презентацији „Креативне Европе“, која је свагда занимљива као кад на они мученици, што вам упадну у кућу и пуна три сата раде презентацију „Кирбија“, на пример. Три сата приче, за њихов хонорар, а вајда никаква, ништа вам по кући не очисте, осим делића тепиха испод стола! Од презентације, само они имају вајде. Коинциденција?

Последње две представе „Театра на раскршћу“ посвећене су позоришним представама, урађеним по адаптираним филмским сценаријима. Ето нам још једне модерне навике театра. Све још може да изађе на добро, уз малу помоћ „фабрике снова“, филмске индустрије, која је на само један корак од „креативних индустрија“ премијерке, коју „Хартефакт“ ни јуче, на Трибини, није пропустио да помене.

ПРАТЕЋИ ПРОГРАМ ПРЕДСТАВЉЕНА ИЗДАЊА ФАКУЛТЕТА ДРАМСКИХ УМЕТНОСТИ У БЕОГРАДУ

Важне синтетичке књиге о култури отпора и музичком позоришту

Два издања Факултета драмских уметности у Београду - „Уметност и култура отпора“ Милене Драгићевић Шешић и „Музичко позориште као уметничка синтеза“ Светозара Рапајића - представљена су у оквиру пратећег програма фестивала „Театар на раскршћу“.

Иван Меденица, професор ФДУ, уредник књиге „Музичко позориште као уметничка синтеза“ навео је да ова књига „представља синтезу вишедесетнијског бављења музичким позориштем професора Рапајића. Професор је режирао музичко позориште, у позоришту на Теразијама, али и на неким другим сценама, између осталог и у Нишу, предавао и предаје музичко позориште, и писао је о њему као театролог интензивно годинама“. Књига је синтеза ауторовог

теоријског промишљања музичког позоришта, у њој су обједињени текстови који су раније објављивани у часописима са текстовима који су посебно писани за ову књигу.

Дело професора Светозара Рапајића, како је приметио Меденица, није историја музичког позоришта у класичном значењу, али на неки начин и јесте то.

„Аутор се бави и настанком опере, бави се многим жанровима музичког позоришта, као што је рецимо мјузикл, као што је комедија, балет, књига нас подсећа на чињеницу да је позориште настало као уметност из ритуално-музичких форми, на оно Ничеово рађање трагедије из духа музике, дакле како ће заправо пре него текст, пре него оно што ће Аристотел назвати митос, односно драмска прича, позориште заправо бити један перформативно-музички чин. И да је у извођењу грчке трагедије тај музички елемент био врло битан“, навео је Меденица.

„Књига јесте синтеза мог целог рада, ја бих чак рекао и мог живота. Синтеза јер је цела моја каријера и мој афинитет за позориште, од најранијих дечачких дана био у великој мери усмерен прво према опери, и уопште према музичком позоришту бар у истој мери као према драмском, ако не и више“, навео је проф. Светозар Рапајић, који је интересовање за овај вид позоришта кренуо да гаји још почетком 50-их, када је као основац у Зрењанину уписао музичку школу, и са професором Мишом Шипошем ишао на пробе „Вида“.

Бавећи се режијом музичког позоришта, Рапајић је у Нишу радио Нушићев „Др“ као музичку комедију и „Даму из Максима“.

„Пошто сам се озбиљно посветио дисциплини музичког позоришта кроз наставу, помислио сам да то можда ипак треба да остане забележено, и да неко можда из тога нешто научи. Тако је настала ова књига“, навео је проф. Рапајић.

„Књига уметност и култура отпора“ проф. Милене Драгићевић Шешић јесте нека врста синтезе њеног промишљања о нечему што ми, како је навео Меденица, „најчешће волимо да називамо алтернативном културом и алтернативним позориштем, радом независних позоришних група, оних позоришних група које увек у себи имају сегмент активизма, које се боре за грађанска или сродна права“.

„Професорка Шешић Драгићевић је 1992. године објавила књигу „Уметност и алтернатива“ која се односила на алтернативне покрете и појаве, пре свега позоришту али и у уметности генерално до почетка деведесетих година. У предговору се наводи да је ово заправо наставак те књиге и то наставак који је временски врло конкретно омеђен,

текстови се односе на период од 9. марта 1991. до 5. октобра 2000. године, дакле два симболичка датума су у питању“, истакао је Меденица.

Под уметношћу алтернативе и отпора у деведесетим годинама 20. века у књизи се подразумевају они уметнички правци које карактерише јасан антиратни, антinationалистички, антифашистички и социјалноинтегративни активизам.

Књига уводи теоријски појам културе сећања, бавећи се тиме како конституишемо сећање, и даје допринос другачијој, алтернативној култури сећања и мапирају једне врло хетерогене сцене културе отпора из периода 90-их година 20. века. Ауторка изводи хипотезу да у бившој Југославији током периода државног социјализма нисмо имали праву дисидентску културу и да смо имали само политичке дисиденте, и то малобројне, и да се заправо дисидентска култура код нас јавља са успостављањем Милошевићевог режима од краја осамдесетих година и почетка 90-их, онда када она нестаје у другим деловима Европе“, рекао је Меденица.

Књига Милене Драгићевић Шешић може се читати „као књига које се бави културом сећања, као књига која говори о уметности перформанса, као модернистичка књига, као феминистичка књига, као београдска књига и као колажна књига“, навео је Предраг Цветичанин, професор на Факултету уметности у Нишу.

„Наше време је време антипросветитељства, транзиција у Србији и Југославији није одбацила само комунизам већ и све оно што је просветитељство и модерна и зато је ова књига важна и као модернистичка књига. Деведесете године су биле време храбрих жена“, навео је између осталог Цветичанин.

А. Гојковић

Издавач: Народно позориште у Нишу

За издавача: Спасоје Ж. Миловановић, директор

Редакција: Миљана Николић, Александра Гојковић,

Биљана Мијалковић, Тихомир Јовановић

Фото: Никола Милосављевић

Тираж: 100 примерака

Штампа: Boom Basic doo, Ниш

Народно позориште Ниш

Синђелићев трг бб, 18000 Ниш, Србија

Централа +381 (0)18 527 371

Управа +381 (0)18 245 441

Благајна +381 (0)18 245 472

Маркетинг +381 (0)18 245 478, +381 (0)18 209 220

E-mail: npnis@narodnopozeristenis.rs

direktor@narodnopozeristenis.rs

uprava@narodnopozeristenis.rs

marketing@narodnopozeristenis.rs

Tehnika@narodnopozeristenis.rs

ОРГАНИЗАТОР
ФЕСТИВАЛА

ПОКРОВИТЕЉ
ФЕСТИВАЛА

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
НИШ

ГРАД НИШ

ПРИЈАТЕЉИ
ФЕСТИВАЛА

ПАРКИНГ СЕРВИС НИШ
да увек има слободног места

STATUS
VINARIJA

МЕДИЈСКИ
ПРИЈАТЕЉИ
ФЕСТИВАЛА

Народне новине

zона PLUS

Naissus inf

